

Солодка крамничка другого шансу

КУПИТИ

Все, про що так мріяла Голлі — успішна кар'єра, кохання і власний будинок, — зруйновано зрадою. І лише випадкова ідея відновити стареньку крамницю солодощів, про яку залишилось так багато теплих спогадів, стає можливістю розпочати нове життя. Але навіть серед цукерок, льодяників і шоколаду не все так просто: крамничка руйнується, а місцеві бюрократи й забудовники жадібно потирають долоні. Чи зможе Голлі уникнути закриття крамнички? І чи знайдеться в її серці місце не лише для солодощів, а й для кохання?

Обережно! «Солодка крамничка другого шансу», наповнена докладними описами солодощів, змушує повірити, що за найкращі речі в житті дійсно варто боротися. І мова зараз не про шоколад.

Розділ перший

Голлі Беррі зірвалася з Лондона в такому поспіху, що не надто переймалася, який одяг спакувати в дорогу. Власне, «спакувати» — це дуже умовно сказано. Вона пожбурила кілька пар взуття у свого тепер уже точно колишнього хлопця, дістала з верхньої полиці шафи валізу та вкинула до неї шість оберемків одягу. Тим часом Ден, той самий колишній, намагався врятувати деякі власні речі, що потрапили в цю веремію. І це було ще те завдання! Ден не знав, що йому робити: намагатися вгамувати Голлі — свою дівчину, яка щойно застала його з голою сракою в непристойній позі на їхньому новому ліжку з Ікеї, за яке, між іншим, заплатила половину вартості, — чи заспокоювати коханку, яка досі в сльозах сиділа на цьому самому ліжку в чому мати народила та відчайдушно намагалася чимось прикритися.

— Голс. Голс, ну постривай. Будь ласка, постривай. Вислухай мене.

— Я вже все почула, дуже дякую. Повір, ці ваші звуки буде важко забути.

Голлі тремтячими руками схопила ще одну сукню і зірвала її з вішака. Шість років. Шість років її життя повністю належало йому. Шість років вона відкладала свої задуми заради їхніх спільних планів. Ідіотка.

— Будь ласка, дозволь мені пояснити. — Ден доторкнувся до її плеча, але вона різко розвернулася і скинула із себе його руку. Не смій. Не смій торкатися мене, не смій говорити зі мною, не смій навіть дивитися на мене.

— Але ти не розумієш...

— Уяви собі, ні. Не розумію. У цьому ти маєш абсолютну рацію. Я не розумію, якого біса ти так зі мною вчинив.

— Я просто... Ми просто...

— Дене, у нас був план. У нас із тобою. Ми все розпланували. На минулих вихідних ми дивилися будинки. На минулих вихідних.

— Я просто... я просто...

— Трішки помилився? — перепитала вона.

Погляд її мимоволі ковзнув туди, де лежала та курва, загорнута в простирадло. Голлі, безумовно, купила це простирадло за власні гроші. Вона ще тоді так сильно зраділа тій сімдесятип'ятивідсотковій знижці на розпродажу. Її увага знову перемкнулася з простирадла на жінку. Чорнява, темноока. Ден явно визначився з типажем. І — ох уже цей бородатий штамп із дамських романів! — проміняв Голлі на її молодшу копію.

— Будь лааасонька, — заскиглив хлопець, намагаючись тиснути на жалість. Господи, який же він жалюгідний, коли реве.

Не маючи більше сечі терпіти ці пекельні борошна, вона застібнула валізу і попрямувала до виходу. Двері, сходи, ще одні двері. Усе.

Поки автівка відвозила її все далі і далі від Дена і Лондона, у Голліній голові юрмилося багато запитань. Як хлопець міг так учинити після всього, що вони пережили? Вона була поруч із ним попри все. І за що? За що він так з нею? І чому вона не змогла цього передбачити?

Голлі і Ден навчалися в одному університеті протягом трьох років, але до дня випуску навіть не бачили одне одного. Коли церемонії та святкові вечери вже були позаду, дівчина та її колишні сусідки по гуртожитку попрямували до клубу. Під час короткого перепочинку від танців Голлі підійшла до барної стійки, щоб замовити всім випивку, і саме тоді побачила його. Темно-карі очі хлопця відразу зацікавили її. Як і те, наскільки безнадійно він намагався привернути увагу бармена. Голлі деякий час спостерігала, як кілька людей пролізли поперед його черги (вочевидь надто чемно, щоб хлопець міг бодай якимось обуритися), і, коли до неї підійшли, замовила напої для них обох. Потім Ден із вдячністю за них заплатив. Як згодом виявилось, він спеціально зіграв роль безпорадного бідосі, щоб привернути її увагу. «Це так мило», — подумала тоді вона. Уже значно пізніше вони з подругами реготали із цього за вечерею. Тепер до неї дійшло: Ден маніпулював нею з першого ж дня. Лише звернувши з траси М4, коли сонце вже давно сіло, Голлі почала усвідомлювати, куди їде. Зрозуміла, що автоматично прямує до батьків, але чи справді вона хотіла зустрітися з ними віч-на-віч? Авжеж, вони підтримали б її, та в глибині душі дівчина знала, що батьки ніколи не були в захваті від Дена.

— Він просто видається трохи сіруватим, — сказала їй якимось мама.

— Сіруватим?

— Ну, ти розумієш. Звичайнісіньким. Ніяким.

— Немає нічого поганого в тому, що він розсудливий, мам.

— Воно-то так, але вам хоч весело разом?

— Ну звісно ж.

Мама не здавалася переконаною.

— Що там з тим будинком, про який ви говорили минулого місяця? Ви ніби планували його купити?

— Так, але ми вирішили почекати. Ще трохи заощадити. Разом зібрати більший депозит.

— Але ж ви заощаджували торік, хіба ні? І позаторік теж, правда? Ти маєш стабільну роботу. Знаєш же, що тобі не потрібно весь час перейматися грошима.

Голлі заскреготала зубами.

— Так, але будинки коштують дорого, і чим більший депозит, тим менше нам доведеться виплачувати в довгостроковій перспективі.

— Голлі, серденько, але ж тобі і веселитися іноді треба. Ну не має все зводитися до економії грошей і важкої праці. Ах ти ж! — вигукнула мати з такою інтонацією, ніби бажання бути фінансово незалежною — це найгірша безвідповідальність у світі. Ну і як вона відреагувала б на цю новину? Ясна річ, дуже засмутилася б, що її донечці розбили серце, але чи відчула б ще якусь емоцію? Важко сказати.

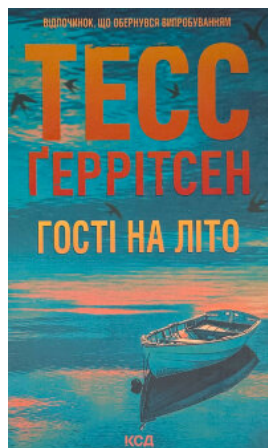
Діставшись місця, де був поворот до будинку її батьків, Голлі, не спиняючись, рушила далі. Вона поговорить із ними пізніше. У неї все ще був запасний ключ, і якби дівчина захотіла, то могла б проникнути в їхній дім, поки вони спали. А може, Голлі просто хотіла вирватися і зняти десь кімнату на ніч. Їй же тепер не потрібні були заощадження на депозит для купівлі житла, правда?

Дівчина їхала довгою прямою дорогою. На карті супутникового навігатора вона позначена як A429, але місцеві називають її Болотним Шляхом. Ця давньоримська дорога простягалася на багато кілометрів і сягала на північ аж до Лестера. Однак Голлі ніколи не їздила так далеко. Вона продовжила рух повз Нортліч, потім через маленьке котсволдське село Колд Астон, аж поки не дісталася підніжжя невисокого пагорба, де увімкнула вказівник повороту і звернула ліворуч. Це привело її до берега річки і прямо до серця селища Бертон-он-зе-Вотер.

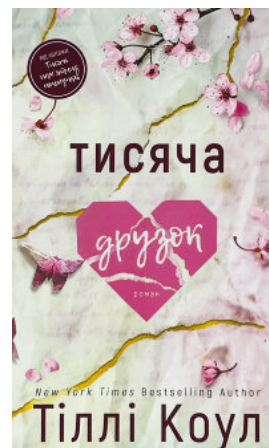
Рекомендована література

Це безжальне
благословення

Гості на літо

Тисяча друзок. Книга 2

Це прокляте світло

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ